

मर्णः, लग्नको यदि विस्रवात् नृतस्तदास्य पुत्रेण मूलमेव दातव्यं न दृष्टिरिति व्याख्येयम् । यत् दर्शनप्रतिभूः प्रत्ययप्रतिभूनां बन्धकपर्याप्तं गृह्यत्वा प्रतिभूजातः तत्-पुत्रा अपि तस्मादेव बन्धकात् प्रातिभाव्यायातनृण दद्यु-रेव । यथा ह कात्यायनः “गृहीत्वा बन्धकं यत् दर्श-नेऽस्य स्थितो भवेत् । विना पित्रा धनात्तस्मात् दाप्यः स्यात् तद्वत् सुतः” इति । दर्शनगृह्येण प्रत्ययोपलक्षणम् विना पित्रा पितरि प्रेते दूरदेशङ्गते वेति । यस्मिन्नेकप्रतिभू सम्भवस्तत्र कथं दातव्यमित्याह । “बहवः सूर्य्यदि स्वांशै-र्दद्युः प्रतिभूबोधनम् । एकच्छायाश्रितेषु धनिकस्य यथारुचि” या० । यद्येकस्मिन् प्रयोगे द्वौ बहवो वा प्रतिभुवस्तर्पणं विभज्य स्वांशेन दद्युः । एकच्छायाश्रितेषु प्रतिभूषु एकस्याधमर्णस्य छाया सादृश्यं तामाश्रिताः एकच्छायाश्रिताः अधमर्णो यथा कृत्स्नद्रव्यदानाय-स्थितस्तथा दानप्रतिभूोऽपि प्रत्येकं कृत्स्नदानाय स्थिताः एवं दर्शनप्रत्यये च तेषु एकच्छायाश्रितेषु प्रतिभूषु सत्सु धनिकस्योत्तमर्णस्य यथारुचि यथाकामम् । अतश्च धनिको वित्ताद्यपेक्षया स्वार्थं यं प्रार्थयते स एव कृत्स्नं दद्याद्वांशतः । एकच्छायाश्रितेषु यदि कश्चि-द्देशान्तरं गतस्तत्पुत्रश्च सन्निहितस्तदा धनिकेच्छया स सर्वं दाप्यः सुते तु कस्मिंश्चित् स्वपित्रमंशमष्टद्विकं दाप्यः । यथाह कात्यायनः “एकच्छायाप्रविष्टानां दाप्योपस्तत्र दृश्यते । प्रोषिते तत्सुतः सर्वं पित्रमंशं नृते सति” प्रातिभावर्येण दानविधिसङ्गा प्रतिभूदत्तस्य प्रतिक्रियाविधि-माह । “प्रतिभूदीपितो यत्तु प्रकाशं धनिनो धनम् । द्विगुणं प्रतिदातव्यमृणिकैस्तस्य तद्वेत्” या० । यद्वत् प्रति-भूस्तत्पुत्रो वा धनिकेनोपपौडितः प्रकाशं सर्वजनसमक्षं रात्रौ धनिनो दापितो न बह्वैगुण्यलोभेन स्वयमुपेत्य दत्तम् । यथाह नारदः “यज्ञं प्रतिभूदद्याद्धनिके-नोपपौडितः । ऋणिकैरधमर्णैस्तस्य प्रतिभुवस्तद्रव्यं द्विगुणं प्रतिदातव्यं स्यात् । तच्च कालविशेषमनपेक्ष्य सद्य एव द्विगुणं दातव्यम् वचनारम्भमसमर्थ्यात् । एतच्च हिरण्य-विषयम् । नन्विदं वचनं हैगुण्यमात्रं प्रतिपादयति तच्च पूर्वोक्तकालकलाक्रममात्राधेनाप्युपपद्यते यथा जाते दृष्टविधानं शुचित्वावाधेन । अपि च सद्यः सट्टि-कदानपक्षे पशुस्त्रीणां सद्यःसन्त्यभावान्मूलदानमेव प्राप्नोतीति तदस्य “वस्तुधान्याहिरण्यानां चतुस्त्रि-

गुणा परा” इत्यनेनैव कालकलाक्रमेण हैगुण्यसिद्धिर्हैगुण्य-मात्रविधान इदं वचनमनर्थकं स्यात् । पशुस्त्रीणान्तु कालक्रमपक्षे सन्त्यभावे स्वरूपदानमेव । यदा प्रतिभू-रपि द्रव्यदानानन्तरं कियता कालेनाधमर्णेन संघटते तदा संतिरपि सम्भवत्येव यद्वा पूर्वसिद्धसन्त्या सह पशुस्त्रि-योदास्यतीति न किञ्चिदेतत् । अथ प्रातिभाव्यं प्रीतिकृत-मतश्च प्रतिभूनां दत्तं प्रीतिदत्तमेव न च प्रीतिदत्तस्य या-चनात् प्राक्दृष्टिरस्ति यथाह “प्रीतिदत्तं तु यत्कि-ञ्चिद्दत्तं न त्वयाचितम् । याच्यमानमदत्तञ्चेद्वैते पञ्चकं शतमिति” । अतश्च प्रीतिदत्तस्यायाचितस्यापि दानदिव-सादारभ्य यावत् द्विगुणं कालक्रमेण दृष्टिरित्यनेन वचने-नोच्यत इति । तदप्यस्य अस्वार्थस्यास्माद्वचनादप्रतीतेः द्विगुणं प्रतिदातव्यमित्येतावदिह प्रतीयते तस्मात् काल-क्रमनपेक्ष्यैव द्विगुणं प्रतिदातव्यं वचनारम्भमसमर्थ्यादिति सुबूक्तम् । प्रतिभूदत्तस्य सर्वत्र हैगुण्ये प्राप्तेऽपवाद-माह “सन्ततिः स्त्रीपशुष्वेव धान्यं त्रिगुणमेव च । वस्त्रं चतुर्गुणं प्रोक्तं रसश्चाष्टगुणस्तथा” या० । हिरण्यद्वैगुण्य-वत् कालानादरेणैव स्त्रीपशवादयः प्रतिपादितदृष्ट्या दाप्याः श्लोकस्तु व्याख्यातएव यस्य द्रव्यस्य यावती दृष्टिः परा-काष्ठोक्ता तद्रव्यं प्रतिभूदत्तं स्वादत्तेन तथा दृष्ट्या सह कालविशेषमनपेक्ष्य सद्यो दातव्यमिति तात्पर्यार्थः । यदा तु दर्शनप्रतिभूः संप्रतिपक्षे कालेऽधमर्णं दर्शयितुमसमर्थ-स्तदा तदन्वेषणाय तस्य पक्षत्रयं (अवधिभूतम्) दातव्यम् । तत्र यदि दर्शयति तदा मोक्तव्योऽन्यथा प्रस्तुतं धनं दाप्यः “नष्टस्यान्वेषणार्थं नृ देयं पक्षत्रयं परम् । यद्यसौ दर्शयेत् तत्र मोक्तव्यः प्रतिभूर्भवेत् । काले व्रतीति प्रति-भूर्यदि तं नैव दर्शयेत् । निबन्धं दापयेत्तन्तु प्रेते चैष विधिः स्मृतः” इति कात्यायनवचनात् । लग्नको विशेष-निषेधश्च तेनैवोक्तः । “न स्वामी न च वै शत्रुः स्वामि-नाधिकृतस्तथा । निरुद्धो दण्डितश्चैव संदिग्धश्चैव न कश्चित् । नैव ऋक्यो न मितश्च न चैवात्यन्तवासिनः । राजकार्यं नियुक्तश्च ये च प्रव्रजिता नराः । न शक्तो धनिने दातुं दण्डं राक्षे च तत्समम् । जीवन्वापि पिता यस्य तथैवेच्छाप्रवर्त्तकः । नाविज्ञातो सहीतव्यः प्रतिभूः स्वक्रियां प्रतीति” सन्दिग्धोऽभियस्तः । अत्यन्तवासिनो-नैष्ठिकसङ्गाचारिणः । इति प्रतिभूविधिः । धनप्रयोगे ह्यो “विश्वसहेतु प्रतिभूराधिर्य यथाह नारदः । विश्वम्भहेतु द्वापल प्रतिभूराधिर्येव चेति” । प्रतिभूर्निरूपितः” मिता०